

Tây Lam Yêu Ca

Contents

Tây Lam Yêu Ca	1
1. Quyển 1 - Chương 1: Đứa Bé Trong Quan Tài Bằng	1
2. Quyển 1 - Chương 2: Gia Tộc Thượng Cổ	3
3. Quyển 1 - Chương 3: Thức Tỉnh	5
4. Quyển 1 - Chương 4: Thánh Vật Biến Mất	6
5. Quyển 1 - Chương 5: Hồn Quy	7
6. Quyển 1 - Chương 6: Mạn Đà La Hắc Sắc	10
7. Quyển 1 - Chương 7: Nữ Nhân Bi Ai	11

Tây Lam Yêu Ca

Giới thiệu

Editor: Cáo ngổBeta: Ròng béoThể loại: Cổ đại, cung đình, huyền huyền, ma pháp, phụ tử văn. Hắc mang trong mình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tay-lam-yeu-ca>

1. Quyển 1 - Chương 1: Đứa Bé Trong Quan Tài Bằng

“Hắc Nguyệt, nó rất đẹp đúng không?” Nam tử tuần mỹ tà nhìn thứ duy nhất tồn tại trong địa cung, khẽ cười.

Theo tầm mắt nam tử, trước mắt là một quan tài bằng thật lớn. Quan tài bằng trong suốt lấp lánh nhưng cũng lạnh lẽo đến rùng mình, cô linh tọa lạc giữa địa cung trống rỗng, tràn ngập quỷ dị cùng âm trầm.

Nhưng trong bầu không khí khủng bố này, nam tử lại cười dị thường sung sướng, tựa hồ không hề cảm nhận hàn khí truyền ra từ quan tài bằng. Tương phản, tâm tình nam tử ngày càng nâng cao, tựa như đang nghênh đón mùa xuân về.

“Vâng.”

Không gian phía sau nam tử vặn vẹo quỷ dị, biến hóa. Một lát sau một thiếu niên bóng dáng thon dài mặc quần áo tối đen xuất hiện, cung kính đáp lời.

“Hắc Nguyệt, người nói xem bảo bối của ta khi nào mới thức giấc?” Nam tử lại hỏi bóng dáng yên tĩnh như không hề tồn tại phía sau, như đang xác định gì đó.

Tháo gỡ kết giới hộ mệnh quan tài bằng, cước bộ nam tử vô cùng nhẹ nhàng nhưng không thể che dấu được nội tâm đang hưng phấn. Đi tới trước quan tài, nam tử vươn những ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve mặt bằng bóng loáng, hết như đang âu yếm tình nhân, trong mắt lộ ra quang mang điên cuồng cùng quỷ dị, làm người ta phải rùng mình.

“Tộc trưởng, Hắc Nguyệt không biết.”

“Thôi, hỏi người làm gì?” Nam tử tự giễu nói. Xem ra hôm nay hắc quả thực rất kích động, ngay cả vấn đề ngu xuẩn này cũng hỏi cho được. Ngay cả chuyện mà tộc trưởng hắc không biết thì làm sao Hắc Nguyệt biết.

“Bảo bối của ta, mau tỉnh lại đi, ta đã sắp chờ không kịp rồi.” Máu huyết trong cơ thể đang sôi trào, đã tâm thiêu đốt không ngừng ồn ào náo động, đã thú khao khát máu tươi đang rục rịch trong lòng. Tiểu oa nhi của ta, mau thức tỉnh đi!

Nam tử yên lặng âu yếm quan tài bằng một chốc, sau đó dùng lực, đẩy nắp quan tài che chắn tầm mắt mình. Không để ý nắp quan tài rút xuống đất phát ra tiếng động vang dội, nam tử si ngốc nhìn thiên hạ tuyệt mỹ trong quan tài.

Thiên hạ trong quan tài bằng là một đứa bé 8 tuổi. Đứa bé lộ ra dung nhan mỹ lệ yêu kiều, làn da tái nhợt không có tí huyết sắc. Một lọn tóc bạch kim xõa dài trước ngực, mà mái tóc đứa bé kéo dài từ đầu tới tận đuôi quan tài, như vậy có thể thấy tóc bé dài cỡ nào. Một thân quần áo trắng tinh, che đầy da thịt trong suốt, bàn tay đẹp như ngọc lộ ra ngoài làm người ta mê say. Trừ bỏ hàng mi đen mượt, toàn thân bé không thể tìm thấy màu sắc nào khác.

Từ xa xa nhìn tới, cứ như đứa bé yêu dị kia đã hợp thành một thể với quan tài bằng trong suốt, nếu không phải Hắc Nguyệt biết tình huống, căn bản sẽ không phát hiện được điều huyền bí này. Đối với cảm quan đặc biệt linh mãnh của hắc, đây không thể nghi ngờ là kích thích rất lớn.

“Đẹp quá! Bảo bối của ta quả nhiên ngày càng mê người.” Nam tử cúi người cẩn thận đánh giá thiên hạ đang say ngủ, ngón tay tinh tế vẽ theo đôi mắt, hàng mi, cánh môi anh đào xinh xắn, lưu luyến, trầm mê trong đó.

“Đẹp đi, đẹp hơn nữa đi, bảo bối. Người càng đẹp thì chứng tỏ năng lực của người càng mạnh, mục tiêu của ta lại càng gần thêm.”

“Bảo bối, người quả nhiên không làm ta thất vọng, thế nhưng có thể vượt qua khảo nghiệm linh hồn, ương ngạch sống sót. Ha ha ha, chỉ cần vượt qua một cửa cuối cùng này, thiên hạ này còn ai là đối thủ của ta. Ha ha ha!”

Nam tử điên cuồng cười to, ánh mắt lóe lên dã tâm khiếp người. Nhìn thiên hạ say ngủ lần cuối cùng, sau đó nam tử đóng nắp quan tài.

“Hắc Nguyệt, hảo hảo trông chừng nó, có động tĩnh lập tức báo ta biết.” Phân phó thiếu niên trầm mặc không hề lên tiếng bên kia, nam tử xoay người li khai địa cung.

“Dạ, tộc trưởng.”

Yên lặng đứng thẳng đến khi xác định nam tử đã hoàn toàn rời khỏi, gương mặt thâm trầm không chút thay đổi của Hắc Nguyệt lộ ra bi thương nồng đậm. Lại đẩy nắp quan tài, Hắc Nguyệt nhìn hàn khí vây quanh đứa bé, trái tim đau đớn khôn cùng.

“Thần nhi, thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta không cứu được người, ta không cứu được người, ta thực vô năng mới hại người biến thành bộ dáng thể này, thực xin lỗi, Thần nhi.....”

Dòng nước mắt trong veo chảy dài theo gò má tích trên gương mặt đứa bé yêu dị, sau đó chảy xuống. Tuy là Hắc Nguyệt khóc nhưng nhìn qua hết như đứa bé trong quan tài đang nhỏ lệ.

“Thần nhi, người yên tâm, ta sẽ giúp người giải thoát, tuyệt đối sẽ không để người trở thành con rối bị tộc trưởng khống chế.” Nước mắt biến mất, Hắc Nguyệt khôi phục gương mặt không chút biểu tình, nhưng ánh mắt kiên định lộ rõ quyết tâm của chủ nhân.

Chăm chú nhìn tiểu oa nhi trong quan tài, Hắc Nguyệt siết chặt nắm tay. Phẫn nộ, bi thương lại tràn ngập tự trách. Thần nhi đáng yêu, là người bạn cùng trưởng thành với mình. Nhưng vì dã tâm điên cuồng của tộc trưởng, vô nhân đạo biến Thần nhi thành công cụ giết chóc chỉ biết nghe theo lệnh của mình, Thần nhi là em ruột của hắc a!

Tộc trưởng, người không hề nghĩ tới thân tình sao? Sao người có thể nhẫn tâm đối xử với em ruột mình như vậy? Đem thiếu niên 16 tuổi biến thành bộ dáng đứa bé chưa tới 8 tuổi, còn phải trải qua biết bao tra tấn mới có thể gian nan sống sót?

Tộc trưởng, người vô tình đến vậy sao?

Thần nhi, linh hồn của người đang khóc đúng không? Ta có thể nghe thấy tiếng kêu khóc của người, đêm đêm ai oán. Lúc này đây, ta sẽ không yếu đuối nữa, cho dù phải phản bội tộc trưởng ta cũng phải để linh hồn người được giải thoát, coi như ta chuộc tội của mình.

2. Quyển 1 - Chương 2: Gia Tộc Thượng Cổ

Lúc nam tử rời khỏi địa cung, người chờ bên ngoài lập tức nghênh đón.

“Đại ca, người ra rồi.” Đế Luyện Mạch muốn nói lại thôi nhìn nam tử tà khí, đại ca của hắn, tộc trưởng trẻ tuổi nhất của bộ tộc Đế Luyện, cẩn thận hỏi.

Trước mặt vị đại ca này, Đế Luyện Mạch luôn cảm thấy sợ hãi. Bất luận là thủ đoạn tàn nhẫn, tính cách vô tình hay dã tâm điên cuồng, hắn cũng không dám có chút ngỗ nghịch nào.

Đế Luyện Tà tàn nhẫn, điên cuồng, hành động không chút do dự đẩy đứa bé kia vào Luyện Trì, phong ấn bé trong quan tài bằng đá thể nhìn ra được. Đứa bé kia chỉ mới 16 tuổi, ngọn lửa thanh xuân còn chưa kịp tỏa sáng đã sớm bị đại ca tiêu diệt, bây giờ đã trở thành một tiểu oa nhi không có suy nghĩ.

Nghĩ tới ánh mắt đại ca nhìn đứa bé đang giãy dụa giữa điểm hỏa hừng hực trong Huyết Trì, Đế Luyện Mạch rung mình. Thật đáng sợ, thật khủng khiếp, hắn không thể chịu đựng nổi, nhưng đại ca có thể nhìn hình ảnh như địa ngục nhân gian kia mà mỉm cười, cười đến dị thường vui sướng, làm trái tim Đế Luyện Mạch cũng đóng thành băng.

“Ân.” Liếc mắt nhìn Đế Luyện Mạch một cái, Đế Luyện Tà tiếp tục bước tới, không để ý nam nhân theo sát phía sau mình.

“Đại ca, người tới xem nó sao!” Do dự một lúc, Đế Luyện Mạch vẫn chọn lựa theo sát bước chân huynh trưởng.

Địa cung là cấm địa của bộ tộc Đế Luyện, bất luận kẻ nào cũng không được phép tự tiện xông vào, trừ phi được sự đồng ý của tộc trưởng. Hắn, thân là con trai tộc trưởng cũng chỉ nghe nói chứ chưa bao giờ bước vào.

Bây giờ tộc trưởng đổi thành huynh trưởng tàn bạo của hắn, hắn càng không dám đưa ra ý tưởng tiến vào địa cung, chỉ sợ vào được mà không ra được.

Bất quá, hắn không vào trong, nhưng vẫn biết trong đó có gì. Lúc trước, lúc đại ca ra quyết định kia, hắn có mặt ở bên cạnh, thậm chí còn tham gia vào quá trình này, những chuyện đó hắn biết rất rõ.

Bất quá, đại ca thực sự phải làm vậy sao? Bây giờ quay đầu lại vẫn còn kịp a, khế ước thí luyện thượng cổ vẫn chưa hoàn tất, linh hồn Thần nhi còn chưa bị hao tổn, cho dù có tổn thương nhưng ít ra cũng không quá nghiêm trọng, nó có thể làm một thiếu niên bình thường mà sống sót. Chính là nếu đợi tới ngày kết thúc khế ước, Thần nhi thực sự sẽ bị hủy.

Kể từ 16 năm qua của Thần nhi đã hoàn toàn phai nhạt, chỉ còn duy trì bản năng của một đứa bé vài tuổi, linh hồn bị giam cầm, không thể suy nghĩ, chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của người ký khế ước. Thậm chí bị áp chế bởi khế ước, trở thành một con rối mất đi linh hồn.

Thiếu niên bị chọn làm tế phẩm đẩy vào Luyện ngục Huyết trì, linh hồn suốt đời bị giam cầm trong cơ thể bé nhỏ, không được giải thoát.

“Người muốn nói gì?” Dừng lại, Đế Luyện Tà không chút đổi sắc mặt nhìn đứa em vô năng, trong lòng khó chịu tới cực điểm. Nếu không phải tâm tình của hắn hôm nay rất tốt, tên này còn có thể đứng đây mà chất vấn hắn sao?

“Ta, ta.....” Bị ánh mắt như độc xà của nam tử nhìn chăm chăm, chút dũng khí Đế Luyện Mạch vất vả gom góp được lập tức biến mất không thấy tăm hơi.

“Nói.” Ngữ khí không kiên nhẫn biểu hiện rõ chủ nhân của nó nguy hiểm cỡ nào.

“Đại, đại ca, người thật sự muốn biến Thần nhi thành, thành.....” Nhìn ánh mắt hơi nheo lại của đại ca, Đế Luyện Mạch sợ hãi nuốt nước bọt, thực sự không còn dũng khí nói tiếp.

“Sao, bây giờ mới đồng tình, không thấy là quá muộn rồi sao?” Hắn đã sắp có được thành công, vinh quang gia tộc Thượng Cổ lập tức được tái hiện trong tay hắn, hắn sẽ được tộc nhân tôn vinh, lúc này cái tên ngu xuẩn này lại nói gì chứ. Muốn ta buông tha quyền thế địa vị đã sắp tới tay sao?

Ha ha, quá khờ dại, hay là cảm thấy hắn quá nhân từ? Thực buồn cười, đứa em này không phải đã sớm nhận ra sự tàn bạo của hắn sao, cư nhiên còn dám hi vọng xa vời như vậy?

“Đại ca, nể tình Thần nhi cũng là huyết mạch của bộ tộc Đế Luyện chúng ta, không thể bị hủy hoại như vậy. Huống chi nếu bây giờ chúng ta dừng lại, thí luyện của Thần nhi cũng xem như là thành công, nó sẽ trở thành người thủ hộ cường đại của bộ tộc, dẫn dắt chúng ta tới vinh quang thượng cổ.”

“Người cho rằng có thể sao? Ta sắp có được tiểu oa nhi mỹ lệ cường đại nhất, người nghĩ rằng ta sẽ buông tay?” Cười nhạo đứa em ngu xuẩn, gương mặt Đế Luyện Tà tràn ngập châm chọc.

Một tiểu oa oa nghe lời so với đám tộc nhân cường đại không thể khống chế vẫn hấp dẫn hơn nhiều, làm sao hắn có thể bỏ lỡ chuyện tốt như vậy.

“Đại ca, cho dù vậy thì Thần nhi cũng sẽ nghe lời người, nó luôn ái mộ người a, không phải tới bây giờ nó chưa từng cãi lời người sao?” Nghĩ tới đứa bé luôn dùng ánh mắt tràn ngập yêu thương nhìn chăm chú Đế Luyện Tà, hiện tại lại bị đối xử như vậy, có đáng giá không, đứa em ngốc?

“Ta biết a, bằng không sao ta phải quyết tâm khởi động thí luyện Thượng cổ. Nên biết, yêu càng nhiều, hận sẽ càng sâu, linh hồn tràn ngập oán khí như vậy mới có thể không bị cắn nuốt trong Luyện trì.”

Luyện trì, Luyện ngục Huyết trì, máu huyết đỏ tươi, vực thẳm cắn nuốt linh hồn. Mà nó cũng chính là Huyết trì tội nghiệt từ ngàn xưa mà bộ tộc Đế Luyện luôn canh giữ. Bộ tộc lấy thuật giả kim làm vinh quang, đồng thời bí mật bảo hộ Huyết Trì, cũng nhờ sức mạnh khủng khiếp của Huyết Trì mới có thể chế tạo ra nhiều vũ khí cường đại, nhờ đó mà phồn thịnh suốt mấy ngàn năm qua. Nhưng theo thời gian, bộ tộc Đế Luyện đã dần dần xuống dốc.

Tới thể hệ của phụ thân Đế Luyện Tà, vì phụ thân vô năng yếu ớt bị đám trộm thánh vật không ngừng công kích. Đế Luyện Tà cao ngạo làm thế nào có thể dễ dàng tha thứ. Rốt cuộc tổ tiên linh thiên để hắn vô tình tìm được phương pháp chế luyện này, hắn đã mừng rỡ như điên.

“Đại ca, Thần nhi cũng là huyết mạch của phụ thân a.” Là anh em của bọn họ!

“Đúng, bởi vì nó là huyết mạch của phụ thân ta mới đón nó về. Bằng không chỉ là đứa con riêng của phụ thân, ta làm thế nào đồng ý để nó trở về tộc chứ?”

Nó là bằng chứng phụ thân phản bội mẫu thân, hắn làm sao có thể tiếp nhận? Nếu không phải trên kế ước Thượng cổ có ghi phải là huyết mạch Đế Luyện, một khắc hắn biết sự tồn tại của nó, không giết chết đã là quá nhân từ.

“Đại ca.....”

“Đừng nói nữa, nếu không ta liền ném ngươi vào Luyện Trì.” Không muốn lãng phí thời gian thêm nữa, Đế Luyện Tà hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi.

“Đại ca, người sẽ hối hận.....” Nhìn theo bóng lưng nam tử li khai, dự cảm mãnh liệt dâng trào trong lòng Đế Luyện Mạch.

Nam tử không nghe thấy lời thì thảo của Đế Luyện Mạch, vả lại, cho dù nghe được hắn cũng không quan tâm.

3. Quyển 1 - Chương 3: Thức Tỉnh

Địa cung.

Sắc mặt Hắc Nguyệt tái nhợt nhìn quan tài bằng ở xa xa, cơ thể run rẩy kịch liệt.

“Vì cái gì, vì cái gì lại như vậy? Đây là hàn băng vạn thiên, sao lại tan chảy? Chẳng lẽ.....” Nghĩ tới tình huống có thể xảy ra, Hắc Nguyệt không tự chủ mà lo lắng.

“Thần nhi, người sắp tỉnh lại sao? Vì cái gì không đợi thêm một thời gian nữa, đợi ta tìm được biện pháp cứu người?” Nhìn quan tài bằng lạnh lẽo không ngừng tan chảy, lòng Hắc Nguyệt tràn ngập chua xót. Hắn không nghĩ Thần nhi sẽ tỉnh lại sớm đến vậy.

Hôm nay Hắc Nguyệt như bình thường yên lặng ngắm nhìn đứa bé trong quan tài, không ngờ mới thất thần một chốc, quan tài đã kịch liệt chấn động. Lúc Hắc Nguyệt phản ứng lại thì hết thấy lại khôi phục bình thường.

Không, không bình thường. Hắc Nguyệt chăm chú nhìn mặt đất bên dưới quan tài, thật lâu không thể hoàn hồn. Nơi đó, một vũng nước chậm rãi lan rộng. Hàn băng đang tan chảy!

“Thần nhi.....” Hắc Nguyệt vội vàng chạy tới, mở nắp quan tài, lo lắng nhìn đứa bé lẳng lặng nằm bên trong.

Hoàn hảo, Thần nhi tựa hồ vẫn chưa thức tỉnh, tình huống bây giờ có lẽ chỉ mới báo hiệu trước đi. Hắn vẫn còn thời gian.

Hắc Nguyệt nhìn quan tài bằng nhú mày. Sao lại thế này? Bất quá chưa được bao lâu quan tài đã tan chảy hết phân nửa? Không được, phải ôm Thần nhi ra. Nhưng không đợi Hắc Nguyệt hành động, đôi mắt đang nhắm chặt của đứa bé yêu dị đột nhiên mở ra.

Đôi mắt màu tím! Thật sự là một đôi mắt màu tím! Đôi ngươi tràn ngập yêu dị kia nhìn chằm chằm Hắc Nguyệt, không có một tia tình cảm, lạnh như băng, thấu đến tận xương. Đây còn là thiếu niên luôn thích mỉm cười trước kia sao? Thần nhi đã hoàn toàn bị tộc trưởng phá hỏng rồi.

“Thần nhi.....” Vì sao ngươi phải tỉnh lại? Tuy đã sớm biết lúc tỉnh lại ngươi sẽ có bộ dáng này, nhưng hắn vẫn ôm hi vọng, hi vọng thật xa vời, cho dù hắn không bao giờ tin vào những thứ mơ hồ như vậy. Nhưng mà sự thật đang diễn ra trước mắt, trái tim dần chìm vào tuyệt vọng.

Đế Luyện Thần không nói gì, chỉ hờ hững nhìn thiếu niên đang chìm đắm trong tình tự phức tạp, ánh mắt không có một tia dao động, như một oa nhi không có linh hồn. Đột nhiên, thiếu niên còn mang vẻ mặt tuyệt vọng, bị thương kia trở nên vô cùng kinh ngạc.

Hắc Nguyệt thật sự chấn động. Nhìn ấn kí cổ xưa chột lóe trên trán Thần nhi mà khiếp sợ. Tuy nó chỉ hiện lên trong chớp mắt, nhưng hắn vẫn thấy được, nó là đồ án chỉ xuất hiện trên trán tộc trưởng.

“Ngự ấn, là ngự ấn của tộc trưởng.....” Đồ án ba lăng, chân chân thật thật xuất hiện ngay giữa trán Thần nhi. Hắn tuyệt đối không nhìn lầm. Chẳng lẽ, Thần nhi mới thực sự là tộc trưởng bộ tộc Đế Luyện.

Khó trách, khó trách hắn luôn có cảm giác đồ án trên trán Đế Luyện Tà là lạ, hóa ra là giả. Vậy không thể trách ‘hắn ta’ vội vàng giết tộc trưởng như vậy. Nếu đợi tới lúc biểu tượng xác nhận tộc trưởng tiếp theo xuất hiện, ‘hắn ta’ chỉ có thể trở mặt nhìn chức vị tộc trưởng bộ tộc Đế Luyện rơi vào tay người khác.

Nghĩ tới đây, Hắc Nguyệt đã thấu hiểu mọi chuyện. Vì sao Đế Luyện Tà lại vội vàng hủy hoại Thần nhi như vậy? Bởi vì Thần nhi là đứa con út của tộc trưởng chính là mối uy hiếp lớn nhất của ‘hắn ta’.

Nếu ngự ấn của Đế Luyện Tà là giả, như vậy người duy nhất có thể xuất hiện ngự ấn vào năm 16 tuổi chỉ có mình Thần nhi. Ngự ấn của bộ tộc Đế Luyện đại biểu cho quyền thế, chỉ có thể xuất hiện lúc trưởng thành. Theo hắn biết, Đế Luyện Mạch tuyệt đối không có. Như vậy chỉ có mình Thần nhi vẫn còn chưa trưởng thành. Hiển nhiên, Đế Luyện Tà cũng biết chuyện này.

Với một người có dã tâm như ‘hắn ta’, làm sao có thể chấp tay dâng địa vị này cho người khác. Nếu vậy, Thần nhi nhất định phải biến mất. Nếu không vì ‘hắn ta’ muốn mở Thí luyện Thượng cổ, muốn có sức mạnh cường đại, có lẽ Thần nhi đã sớm bị giết.

May mắn, ngự ấn ba lằn trên trán Thần nhi chỉ xuất hiện trong nháy mắt, người thấy cũng có một mình hắn. Bằng không không biết Đế Luyện Tà sẽ làm ra chuyện gì nữa? Hiện tại Thần nhi đã thức tỉnh, như vậy có nghĩa Thần nhi đã bị nam tử kia khống chế. Cho dù tộc nhân biết ai là người có ngự ấn, cũng không thể cứu được Thần nhi. Ngược lại Đế Luyện Tà lại càng không cố kỵ gì nữa, bởi vì người mang ngự ấn đang nằm trong tay ‘hắn ta’!

“Thần nhi, ta có nên thấy may mắn vì ngươi vẫn chưa trưởng thành không?” Biết được sự thật, Hắc Nguyệt cười khổ. Bây giờ còn có ai có thể cứu Thần nhi a. Lão tộc trưởng đã sớm chết vì ngăn cản Đế Luyện Tà, còn ai đủ sức để ngăn cản ‘hắn ta’ đây?

Đương nhiên, Hắc Nguyệt đang hỏi đứa bé, nhưng mà hắn không hi vọng có câu trả lời. Linh hồn Thần nhi đã bị giam cầm, hiện tại chỉ lắng nghe mình nam tử đã hủy hoại bé. Mà bây giờ, nam tử kia có lẽ đã biết tin tiểu oa nhi của ‘hắn ta’ đã thức tỉnh. Kết giới bố trí xung quanh quan tài bằng có liên kết với nam tử kia. Quan tài bằng đã bị hủy, có muốn giấu cũng không được.

4. Quyển 1 - Chương 4: Thánh Vật Biển Mất

“Đại ca.” Nhìn đứa nhỏ đại ca ôm ra khỏi địa cung, tâm tình Đế Luyện Mạch thực phức tạp. Đứa bé này sẽ không bao giờ khóc nháo nữa, đó chính là Thần nhi luôn quấn quýt lấy hắn sao?

Tuy trước kia hắn rất chán ghét bé âm ỉ bu lấy mình, một chút quy củ cũng không có, chỉ là một đứa con riêng của phụ thân, bây giờ đứa bé đó sẽ không bao giờ quấy rầy hắn nữa nhưng sao hắn lại không vui về chút nào?

Dung mạo trước kia chỉ có thể nói là thanh thú, bây giờ nhìn đứa bé mà đại ca đang cẩn thận ôm trong lòng mà xem, xinh đẹp đến dị thường. Tuy cả người tản mát hàn băng nguy hiểm, nhưng ai cũng có thể dễ dàng nhận ra khát vọng giết chóc ẩn sâu trong biểu tình kia.

Đứa bé sinh ra từ Luyện ngục Huyết trì, vượt qua thử thách khát vọng máu tươi. Bé, thật sự đã biến thành Huyết Oa Oa mà đại ca khao khát.

Không để ý tới đứa em đang tràn ngập trong suy nghĩ rối rắm, Đế Luyện Tà vô cùng kích động chăm chú nhìn đứa bé của mình. Bé quá đẹp, đẹp đến diêm lệ, đẹp đến yêu dị. Không hổ là Huyết Oa oa mà mình đã phải trả đại giá.

“Oa nhi của ta, ngươi có cường đại như ta chờ mong không?” Hắn hao hết tâm tư, không tiếc tổn thất thánh vật quan tài bằng của bộ tộc để chế luyện Huyết Oa Oa, đây là vũ khí giúp hắn thống trị thiên hạ, tuyệt đối không được có sai sót gì.

“Mạch.”

“Đại ca.”

“Thả tin ra ngoài, nói tộc trưởng bộ tộc Đế Luyện đã chết, tân tộc trưởng chuẩn bị kế nhiệm.” Như vậy đám trộm mắme thánh vật nhất định sẽ rục rịch, nếu bọn chúng dám tới thì để bọn chúng làm thí nghiệm sức mạnh tiểu oa nhi xinh đẹp của ta.

“Đại ca, người điên rồi.” Nếu để bên ngoài biết phụ thân đã chết, bọn họ nhất định thừa dịp bộ tộc hỗn loạn mà lấn vào để trộm thánh vật. Bây giờ bộ tộc đã suy yếu, căn bản không thể đề phòng được.

Thánh vật là trân bảo của bộ tộc lưu truyền lại từ ngàn xưa, bộ tộc bọn họ vì họ mệnh nó mà không tiếc hi sinh sinh mạng của bao nhiêu người. Bây giờ, đại ca lại.....

“Yên tâm, nếu bọn chúng dám tới, ta để bọn chúng có đi mà không có về.” Tiểu oa nhi của ta không phải để trưng bày. Nhướm máu Luyện ngục Huyết trì, trải qua hỏa ngục thiêu đốt, hàn băng vạn thiên rèn luyện, đứa bé này nhất định nắm quyền thao túng sức mạnh cường đại của nguyên tố khế ước thượng cổ.

Huống chi, cho dù đám người đó lên vào được thì sao. Thánh vật đã không còn, bọn chúng có đào ba thước đất cũng vô dụng.

Nghĩ tới thánh vật bị hủy, Đế Luyện Tà không khỏi ảo não. Thánh vật của bộ tộc Đế Luyện tuy là hai thứ khác biệt, nhưng thực chất cũng chỉ là một, Hàn Băng Tuyết Liên sinh ra từ Băng Quan.

Hàn Băng Tuyết Liên từ thượng cổ lưu truyền lại, chưa từng rời khỏi Băng Quan. Một vì một khi tách ra khỏi quan tài băng, nó sẽ lập tức héo tàn, hai là không ai có thể chịu nổi hàn khí khủng khiếp trong Huyết Liên. Vì vậy mà nó vẫn luôn sinh trưởng trong quan tài băng, được giữ gìn hơn một ngàn năm.

Đây vốn là bí mật của bộ tộc Đế Luyện, ngoại giới không hề biết tới. Nhưng mà 100 năm trước, trong tộc xuất hiện một tên phản đồ, theo đó sự tồn tại của thánh vật bị truyền ra ngoài, đưa tới một đám người tham lam.

Theo truyền thuyết đầu tiên ở Đông Lăng quốc kể rằng, thánh vật Hàn Băng Tuyết Liên của bộ tộc Đế Luyện có sức mạnh cường đại của nguyên tố thượng cổ. Bởi vì nó sinh ra từ băng, ăn nó không những có được Băng Chi khế ước, còn được cơ thể bách độc bất xâm.

Lúc nghe được truyền thuyết này, Đế Luyện Tà nhin không được mà cười to ba tiếng. Đám người ngu xuẩn, nếu Huyết Liên thực sự như lời đồn, hẳn còn chờ người khác chạy tới cướp? Sớm ăn rồi mới đứng.

Đương nhiên, truyền thuyết này cũng có thể xem là thật, Huyết Liên thực sự có công năng này. Nhưng nó rất nguy hiểm, Đế Luyện Tà không dám dùng sinh mệnh mình để đùa giỡn. Sát khí của Huyết Liên rất mạnh, chỉ có thể dựa vào Băng Quan để trấn áp, mà nó vốn là một thứ kịch độc, nếu có thể thừa nhận được tự nhiên sẽ bách độc bất xâm.

Mà bây giờ, Huyết Liên đã bị hủy, tính cả Quan Băng vạn thiên. Lúc hắn biết tiểu oa nhi xinh đẹp thức tỉnh thì lập tức lao tới địa cung. Lúc tiến vào, đập vào mắt là tiểu oa nhi yêu dị đang đứng yên lặng cùng Hắc Nguyệt đang ngây ngốc. Băng Quan đã bị hủy không còn dấu tích, chỉ còn một vũng nước trên mặt đất, không ngừng tản mát hơi thở băng tuyết.

Đương nhiên, nếu không có Băng Quan, Huyết Liên đã sớm héo tàn, một chút vết tích cũng không có. Vì thế, Đế Luyện Tà tiếc nuối thật lâu.

“Đại ca.”

“Mau đi.”

Nhìn biểu tình đại ca không có một tia dao động, Đế Luyện Mạch chỉ có thể bất đắc dĩ lĩnh mệnh. Ai, xem ra Đông Lăng quốc sắp rối loạn, mà hết thảy do một tay đại ca hắn tạo thành.

“Oa nhi xinh đẹp của ta, ngươi sẽ mang tới kinh hỉ gì cho ta đây.” Đế Luyện Tà hưng phấn không phát hiện đứa bé trong lòng mình trong nháy mắt đã xuất hiện biểu tình khát máu.

5. Quyển 1 - Chương 5: Hồn Quy

Đỉnh núi lồng lộng gió, một đứa bé cô độc đứng một mình. Mái tóc dài phía sau cuồng loạn tung bay, quần quanh cơ thể nhỏ xinh của bé, thật xa xăm.

Đế Luyện Thần mờ mịt nhìn chăm chú ánh trăng thanh khiết trên bầu trời cao v vời vợi, tâm tư yên tĩnh đột nhiên phập phồng. Ánh trăng kia thật chói mắt. Bé thật muốn nhuộm nó thành màu đỏ, như khung cảnh chết chóc không lâu kia.

Cánh tay ôn nhuận xuyên thấu lồng ngực, máu tươi nhuộm đỏ xiêm trắng tinh của bé, tâm tư vốn yên bình đột nhiên cảm thấy vô cùng khao khát, khao khát màu đỏ yêu dị kia, khao khát máu huyết.

Mà nam tử ra lệnh cho bé, đứng một bên nhìn cảnh đó, tiếng cười hưng phấn xuyên vào màng tai làm bé chìm đắm trong trầm luân. Giống như lần đầu tiên nhìn thấy người không chế mình, nhìn biểu tình mừng rỡ như điên kia, bé thật muốn moi trái tim hắn, nhìn máu huyết hắn tuôn chảy không ngừng.

Ca ca của bé, người ca ca mà bé lưu luyến không muốn xa rời lại không chút do dự giết chết phụ thân dấm ra tay ngăn cản, ngay trước mặt bé, hấn moi trái tim phụ thân, ném vào Luyện ngục Huyết trì, bé cũng bị đẩy vào, sau đó hấn đứng trên Huyết trì thờ ơ nhìn bé giãy dụa.

Kia có phải là ca ca ôn nhu của bé không? Hóa ra chỉ là thủ đoạn lừa gạt bé mà thôi.

Chính là, vì cái gì, vì cái gì phải giết phụ thân, còn moi tim. Nghĩ tới phụ thân một mực yêu thương mình, cuối cùng vì cứu bé mà ngay cả linh hồn cũng không thể lưu giữ, bé thực bị thương.

Luyện ngục Huyết trì là vực sâu tội ác. Bị thân nhân đẩy đi làm tể phẩm hiến cho Hắc Ám, linh hồn bị giam cầm, vĩnh viễn không thể siêu thoát. Nhưng phụ thân đã thay bé, dùng trái tim bị vứt bỏ mà hiến tể linh hồn. Cũng nhờ vậy mà bé bây giờ vẫn giữ được kí ức trước kia, thanh thanh sở sở hiểu được mọi chuyện.

Chính là phụ thân a, người không nên cứu con. Cho dù được người hộ mệnh, cuối cùng con cũng không thoát khỏi vận mệnh bị chi phối. Thí luyện thượng cổ quá mạnh mẽ, cơ thể bé căn bản không thể tìm được tự do.

Huống chi, cho dù bé không bị khống chế thì sao? Giết hấn báo thù cho phụ thân sao? Không, bé sẽ không, cho dù đó là nguyện vọng cuối cùng của phụ thân. Trải qua nỗi thống khổ vì linh hồn bị thiêu đốt, bé còn thứ gọi là thất tình lục dục của nhân loại nữa sao? Bé, không biết. Bởi vì cho dù nhìn thấy nam tử kia, tình tự trong lòng bé cũng không có chút dao động.

Phía sau truyền tới tiếng ồn, là tiếng bước chân tới gần. Nhưng đứa bé vẫn bất động như cũ, không chút dao động chăm chú nhìn vực sâu trước mắt, tuy xinh đẹp nhưng lại trống rỗng vì mất đi linh hồn.

“Mau tới đây, đứa nhỏ, nơi đó nguy hiểm lắm.” Cơ Chi Nhã hoảng hốt nhìn đứa bé lạ lẫm đứng bên vách núi, bóng dáng bé xiu xiu kia cứ như bất cứ lúc nào cũng có thể bị ngọn gió thổi bay, làm nàng không khỏi lo lắng gọi to.

Nhưng bất luận nàng lo lắng thế nào, đứa bé kia cứ như không hề nghe thấy, vẫn đứng im như cũ. Bất đắc dĩ, Cơ Chi Nhã chỉ có thể chậm chậm tiếp cận bé, hi vọng không dọa bé ngã xuống vách núi sâu ngàn trượng.

“Đứa nhỏ, sao lại một mình tới nơi nguy hiểm này, nếu xảy ra chuyện cha mẹ ngươi nhất định rất lo lắng.” Rốt cuộc cũng ôm được thân hình bé nhỏ vào lòng, Cơ Chi Nhã không khỏi thở phào một hơi.

Tùy ý để mình tiến vào vòng tay ấm áp, bé không giãy dụa. Bởi vì bé biết nữ nhân đột nhiên xuất hiện này không hề có ác ý. Thậm chí bé còn cảm giác ôm ấp của nàng rất quen thuộc, làm bé không tự chủ mà thả lỏng.

“Đứa nhỏ thật xinh đẹp, cha mẹ ngươi đâu, sai lại để ngươi chạy tới nơi nguy hiểm thế này?” Nhìn dung nhan đứa bé trong lòng mình, xinh đẹp tới yêu dị, Cơ Chi Nhã không khỏi sợ hãi than, thật sự là tác phẩm hoàn mỹ nhất!

“Đã chết, ca ca giết.”

“Cái gì!” Vốn đang có chút bức bối về hai vị cha mẹ không có trách nhiệm kia, Cơ Chi Nhã bỗng sốt đến không nói nên lời. Ca ca giết phụ mẫu, đứa bé yếu ớt này đã chịu đủ kích cỡ nào a. Trách không được nàng cứ cảm thấy biểu tình đứa bé có gì đó là lạ, hóa ra là bị kinh hách.

“Đứa nhỏ, ngươi.....”

“Ngươi là ai? Không cho phép chạm vào Thần nhi.” Còn chưa kịp nói hết câu, Cơ Chi Nhã bị âm thanh đột nhiên vang lên làm hoảng sợ, lúc hoàn hồn thì bé con trong lòng đã đổi chủ, bị một thanh niên ôm lấy.

“Ngươi là tộc nhân bộ tộc Đế Luyện! Ta, ta.....” Nguy rồi, bị phát hiện, nàng vốn định trộm lên vào trong, vì thế mới chọn con đường hẻo lánh khó đi, vô tình lại phát hiện đứa bé làm người ta đau lòng này.

“Ngươi cũng tới vì thánh vật của bộ tộc Đế Luyện sao?” Thật sự là nữ nhân ngu xuẩn. Đã không có khả năng còn chạy tới chịu chết. Trăng giết chóc vừa này, đám người ngu xuẩn tham lam kia đã chết không toàn thân, bây giờ tới phiên nữ nhân này sao?

Nghe tới khung cảnh lúc này, Thần nhi cả người nhuộm máu như Tu La, Hắc Nguyệt quặng đau. Thiếu niên thuần khiết đã thực sự biến thành oa nhi không có linh hồn rồi sao? Không, không cần, hắn tuyệt đối không cho phép cơ thể Thần nhi bị điều khiển, linh hồn bị giam cầm.

Một khắc đó, Hắc Nguyệt đã quyết tâm cho Thần nhi sự giải thoát. Vì thế hắn mới nhân cơ hội nam tử kia đang chìm đắm trong dục vọng dã tâm của mình, lén mang Thần nhi tới sau núi bộ tộc Đế Luyện. Nơi này có một vực sâu dốc đứng.

Không ngờ, hắn chỉ mới rời đi một chỗ để giải quyết vài việc, lúc trở về đã thấy Thần nhi bị một nữ nhân ôm vào lòng. Mà nữ nhân này có lẽ cũng vì nghe tin tộc trưởng bộ tộc Đế Luyện chết đi, vì thánh vật mà chạy tới.

“Ta mới không phải. Người đừng nói bậy, ta tới tìm cháu ta.” Nếu không phải nghe tin tỷ phu chết, nàng lo lắng đứa cháu xảy ra chuyện, với tính cách thích cuộc sống bình lặng như Được Cơ, làm sao lại lén lút lúi lúi vào đây chứ?

“Cháu người? Người nói dối, bộ tộc Đế Luyện không hề cưới nữ nhân ngoại tộc, sao lại có chuyện tìm cháu?”

“Sao lại không có, đứa nhỏ 10 năm trước bị tộc trưởng các người mang về là con của tỷ tỷ ta. Bây giờ tộc trưởng đã chết, ta không thể tới nhìn nó sao?”

“Người nói là?” Nữ nhân này là người thân của Thần nhi sao? Hắn có nên để người này mang Thần nhi đi không? Chính là Thần nhi đã biến thành dạng này, liệu nàng có tiếp nhận không?

“Thần nhi?” Lúc Hắc Nguyệt đang suy tư xem có nên giao Thần nhi cho người này hay không, hắn đột nhiên cảm thấy đứa bé trong lòng bắt đầu giãy dụa.

Cúi đầu, đập vào mắt Hắc Nguyệt là một đôi mắt trống rỗng, hắn, hạ quyết tâm. Nam tử kia nhất định đã phát hiện Thần nhi mất tích, đang gọi Thần nhi về. Hắn, tuyệt đối không giao Thần nhi ra. Cho dù tử vong thì sao, cũng là giải thoát, không phải sao?

“Thần nhi, đừng sợ, ta cùng người.”

“A, người định làm gì!”

Nghe thấy tiếng hét chói tai của nữ nhân, Hắc Nguyệt chỉ có thể mỉm cười tạ lỗi. Thật xin lỗi, không thể để người mang Thần nhi đi, bởi vì cơ thể Thần nhi chịu sự điều khiển của nam tử kia, ta không thể cứu, chỉ có thể chọn lựa cái chết để bồi bên cạnh Thần nhi.

Ngay tức khắc, Hắc Nguyệt ôm cơ thể bé nhỏ nhảy xuống vách núi.

Thần nhi nhìn chử thủy cắm sâu vào trái tim mình rót ra màu đỏ yêu dị, không hề phản kháng. Bởi vì, bé thấy dòng nước mắt chảy rơi từ khóe mắt Hắc Nguyệt.

“Thần nhi, thực xin lỗi, ta không thể không làm như vậy.”

Bởi vì Thần nhi có sức mạnh cường đại của khế ước thượng cổ, nếu không đâm thủng trái tim, cho dù rớt xuống vách núi cũng không bị chút thương tổn.

“Không sao cả.”

“Thần nhi, người không.....” Hắc Nguyệt chấn kinh. Ba chữ nhẹ nhàng lại làm hắn thực hồi hận. Hắn đang làm gì chứ, hắn đã giết Thần nhi?

“Nguyệt, đừng tự trách. Chết là chí nguyện của ta.” Cảm thụ nguyên tố tinh linh hệ gió phiêu đảng chung quanh mình, Thần cự tuyệt sự trợ giúp của chúng nó, để chúng nó cứu thanh niên bên cạnh. Để bé chết đi, để linh hồn bé có thể ngủ yên.

Bất quá, bé đã đáp ứng phụ thân, sẽ hướng bộ tộc Đế Luyện đi tới huy hoàng, bé, không thể nuốt lời.

“Lấy thân vi đại giới, Đế Luyện Tà, ta nguyện rửa người, phải dùng hết sức để dẫn dắt bộ tộc Đế Luyện đi tới vinh quang, còn người sẽ bị người yêu thương chán ghét vứt bỏ, vĩnh viễn trầm luân trong thống khổ.”

Ý thức chậm rãi mơ hồ, linh hồn phiêu đảng, bé cuối cùng cũng được giải thoát. Nhưng bên tai là tiếng thét bi thảm tâm tê phế liệt của ai.

“Thần nhi.....”

6. Quyển 1 - Chương 6: Mạn Đà La Hắc Sắc

“Tiểu thư, tiểu thư, người ở đâu a! Tiểu thư.....” Trong cung điện hoang tàn, Hoán nhi lo lắng tìm kiếm bóng dáng xinh đẹp trong trí nhớ, mặc dù bộ dáng của nàng bây giờ đã không còn diễm lệ như xưa.

“Tiểu thư, sao người cứ chạy loạn như vậy, nếu xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ?” Nghĩ tới tiểu thư đang mang thai mà cứ chạy tung lung, nếu xảy ra chuyện gì thì rất dễ sanh non, với tình trạng tinh thần của tiểu thư bây giờ sẽ rất nguy hiểm, Hoán nhi không khỏi lo lắng. Tiểu thư đã sắp sinh rồi, đừng xảy ra việc gì lúc này a!

Đây là nơi hẻo lánh nhất hoàng cung Tây Lam quốc, lãnh cung, là chỗ sống yên ổn của các cung phi bị đế vương chán ghét vứt bỏ. Mà tiểu thư mi lệ vui tươi của nàng là một trong số này.

Bị đế vương đáng ghét, biếm vào lãnh cung, tiểu thư kiều ngạo của nàng làm sao chịu được đả kích khủng khiếp này, bị đưa tới đây không bao lâu thì tiểu thư phát điên. Hoán nhi từ nhỏ đã theo hầu tiểu thư, đương nhiên sẽ theo nàng, tận tâm chiếu cố.

Sau khi tiến vào lãnh cung một thời gian, Hoán nhi kinh hãi phát hiện tiểu thư nhà mình hoài hoài tử của bệ hạ. Lúc đầu nàng thấy tiểu thư cứ hay khó chịu, nôn mửa cũng không dám xác định, tưởng tiểu thư bị bệnh, mãi tới khi phát hiện bụng tiểu thư ngày càng lớn, Hoán nhi vẫn là một cô gái lúc này mới bình tĩnh.

Biết tiểu thư có thai, Hoán nhi lại càng không dám sơ sẩy. Trạng thái tiểu thư cứ lúc tỉnh lúc điên, Hoán nhi lại càng cẩn thận hơn nữa. Mỗi lần tiểu thư lên cơn phát cuồng, Hoán nhi cứ như lâm đại địch.

Không ngờ hôm nay nàng mới đi một chốc, trở về đã không thấy tiểu thư. Làm sao bây giờ? Cơ thể tiểu thư không thể chịu được sơ xảy gì a. Hoán nhi lo lắng tiếp tục tìm kiếm, trong lòng không ngừng cầu nguyện mẫu tử họ ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện.

“Tiểu thư!” Lúc đi tới một vách tường đổ nát, Hoán nhi tinh mắt phát hiện bóng người đang cuộn mình nằm ở đó, còn không ngừng phát ra tiếng rên rỉ thống khổ.

“Tiểu thư, người làm sao vậy, đừng dọa Hoán nhi!” Vội vàng chạy tới, nhưng tới nơi, Hoán nhi kinh hãi phát hiện khắp nơi đều là màu máu đỏ tươi, từ dưới thân người đang nằm xuôi xuống, nhiễm đỏ cả đóa Lăng Tiêu Hoa mọc bên tường.

Hoán nhi quá lo lắng không hề phát hiện, bên người nữ nhân có một gốc Mạn Đà La hắc sắc đang hấp thụ máu tươi, chậm rãi hé mở nụ hoa màu đen yêu diễm.

“Tiểu thư, người tỉnh lại a, tiểu thư.....” Hoán nhi sắp khóc tới nơi, nhìn bộ dạng tiểu thư bây giờ, rõ ràng là sắp sinh, chính là tiểu thư chảy nhiều máu như vậy, tình huống rất nguy hiểm. Hơn nữa nơi này cũng không có nước ấm, cái gì cũng không có, nàng làm thế nào giúp tiểu thư hạ sinh hoàng tử bình an bây giờ.

“Hoán nhi.....” Âm thanh mỏng manh vang lên, nữ nhân đang nằm bên tường chậm rãi mở mắt, lạnh lùng nhìn cô gái đang khóc nức.

“Khóc cái gì, ta còn chưa có chết. Ta còn chưa báo thù, tâm nguyện chưa hoàn thành sao có thể chết mòn ở cung điện đổ nát này chứ, để đám nữ nhân chê cười ta đấy à.” Bụng nữ nhân tuy vô cùng đau đớn khó chịu, nhưng thù hận đã sớm cắn nuốt linh hồn nàng, làm nàng chịu đựng được đau đớn lúc sinh sản.

“Tiểu thư.....” Nhìn ánh mắt lạnh lẽo của nữ nhân, Hoán nhi không khỏi nao núng. Tiểu thư, nàng trở nên thực đáng sợ, đây chính là cô gái ngày thơ trước kia sao? Cung đình hắc ám đã cắn nuốt linh hồn ngày thơ chất phát của nàng.

“Còn ngây ngốc đứng đó, mau giúp ta sinh đứa nhỏ, ngô.....” Đau quá! Hạ thân thực đau đớn làm sắc mặt nữ nhân thoáng chốc trắng bệch. Nhưng nữ nhân cắn răng liều mạng chịu đựng, đứa nhỏ này, là hi vọng để nàng có thể rời khỏi lãnh cung, tuyệt đối không thể xảy ra sơ xuất.

“Tiểu thư.....” Xem tình trạng thanh tỉnh của tiểu thư, Hoán nhi biết bây giờ mình không thể do dự, đành phải cắn răng tới bên cạnh, cố gắng giúp đỡ tiểu thư sinh hạ đứa nhỏ. Hoàn hảo, bởi vì biết tiểu thư sắp sinh nên Hoán nhi tìm một lão ma ma trong lãnh cung học vài kĩ xảo đỡ đẻ, bây giờ cũng có thể áp dụng.

Phi tử bị biếm vào lãnh cung cho dù hoài đứa nhỏ thì đám cung nữ thái giám thích nịnh hót sẽ không thêm quan tâm sống chết của nàng nữa, vì thế tiểu thư mới chật vật như vậy.

“Tiểu thư, dùng sức a, dùng sức.....” Hoàn nhi mệt mỏi đầu đổ đầy mồ hôi, đứa nhỏ vẫn chưa ra làm nàng không khỏi lo lắng.

“Tiểu thư, dùng sức.....”

Bận rộn mấy canh giờ, hơi thở nữ nhân trở nên vô cùng mong manh, đứa nhỏ rốt cuộc cũng chào đời.

“A.....” Cuối cùng cũng sanh đứa nhỏ, nữ nhân thở nhẹ nhõm, không khỏi giương mắt nhìn lên bầu trời xanh biếc. Ta phải rời khỏi nơi này, ta không cần đứng ở lãnh cung nữa, ta phải để đám nữ nhân kia không được sống khá giả.

“Đây là nguyện vọng của người?”

Lúc nữ nhân sắp chìm vào hôn mê, dường như nàng thấy một gốc Mạn Đà La hắc sắc mỉm cười với mình.

“Sinhh, sinh rồi tiểu thư, là một tiểu hoàng tử.” Hoán nhi mừng như điên ôm lấy đứa bé nho nhỏ, đột nhiên phát hiện tình huống không thích hợp.

“Sao tiểu hoàng tử không khóc?” Hoán nhi luống cuống. Đúng rồi, lão ma ma có nói, phải dùng sức đánh vào mông đứa bé, để nó khóc thành tiếng, bật ra tiếng khóc đầu tiên lúc chào đời mới được. Vì thế cô gái không có chút kinh nghiệm cố đánh vài cái lên cái mông trắng nõn của bé. Nhưng không ngờ.....

“Trời ạ, chẳng lẽ ta đánh mạnh quá làm tiểu hoàng tử ối cả máu.” Nhìn khoe miệng đứa bé chảy ra máu đỏ tươi, Hoán nhi sợ tới mức sắp khóc.

“Chết ta rồi.” Thương tổn tiểu hoàng tử, tội này đủ để nàng bị xé thành 8 mảnh. Kinh hồn táng đảm đưa tay lên kiểm tra hơi thở tiểu hoàng tử, may quá, may mà còn sống, không phải tử anh. Nơm nớp quay đầu lại, chuẩn bị tâm lí sẽ đón nhận ánh mắt lạnh băng của tiểu thư nhưng lại ngoài ý muốn phát hiện tiểu thư đã bất tỉnh.

Cô gái tránh được một kiếp còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm đã bị cảnh tượng khủng khiếp trước mắt làm sợ tới mức hồn sắp thoát khỏi xác. Chỉ thấy đóa Lăng Tiêu Hoa trên tường cùng một gốc Mạn Đà La hắc sắc nhanh chóng vươn dây leo, quấn chặt đứa bé trong lòng ngực nàng.

Cô gái vì kinh hách quá độ rốt cuộc không chịu nổi kích thích ngắt đi. Không phát hiện, dây leo quấn quanh tiểu hoàng tử nhẹ nhàng hút vệt máu bên khoe môi bé, sau đó biến mất không thấy dấu. Cung điện hoang tàn chỉ còn lưu lại hai nữ nhân hôn mê, cùng một đứa bé đột nhiên mở mắt.

Đó là, đôi mắt màu tím.

7. Quyển 1 - Chương 7: Nữ Nhân Bi Ai

“Tiểu điện hạ a, đứa nhỏ đáng yêu như vậy sao lại.....” Tỉ mỉ chải những sợi tóc dài mềm mại tới tận đầu gối của tiểu điện hạ, Hoán nhi thực muốn rơi lệ. Tiểu điện hạ sinh ra tới nay đã được 7 năm, nhưng không hề nói một tiếng nào, thậm chí một biểu tình cũng không có, tựa như một oa nhi tinh xảo, Hoán nhi không khỏi đau lòng.

Nghĩ tới một lần vô tình nghe thấy cung nhân bàn tán, Nhược phi bị biếm vào lãnh cung sinh ra một hoàng tử ngốc, Hoán nhi thực tức giận. Tiểu điện hạ của nàng mới không phải ngốc tử, tiểu điện hạ chỉ không thích nói chuyện mà thôi. Tiểu điện hạ của nàng không ngốc chút nào. Không ngốc.

“Tiểu điện hạ a, nói chuyện được không? Vì cái gì người không nói chuyện a?” Nước mắt dâng trào, xẹt theo không trung tích lên sợi tóc xinh đẹp của đứa bé. Hoán nhi bị thương gạt lệ không nhìn thấy ánh mắt đứa bé đang ngồi trước gương đồng, nháy mắt thấy nước mắt của nàng mà thoáng dao động.

Đã bảy năm, tiểu điện hạ của nàng rất tốt, vì thế Hoán nhi cũng không nhắc tới dị tượng lúc tiểu điện hạ chào đời nữa. Lúc đó nhìn thấy dây leo quấn quanh người tiểu điện hạ có lẽ chỉ là ảo giác của nàng mà thôi.

Đúng, nhất định là nàng quá khẩn trương mới sinh ra ảo giác. Sau đó nàng đã đi kiểm chứng, đám dây leo bám trên vách tường kia chỉ là một gốc Lăng Tiêu Hoa bình thường, trừ bỏ phần gốc nó vì lúc tiểu thư sinh sản chảy ra quá nhiều máu, nên lớp đất bị nhiễm đỏ, ngoài ra cũng không còn gì dị thường. Mà đóa hoa hắc sắc khi đó cũng không còn, có thể là nàng hoa mất thật.

Mà tiểu thư sau khi sinh hạ hoàng tử tựa như bị thứ gì đó kích thích, lại càng điên cuồng hơn. Cả ngày cứ thì thào, cãi lộn với không khí, kêu la gì mà ‘Mạn Đà La’, ‘Mạn Đà La’, đó là cái gì?

Tiểu thư bây giờ thực đáng sợ, đáng sợ tới mức Hoán nhi không dám tiếp cận nàng. Nếu không phải vì an toàn của điện hạ, Hoàn nhi đã biến khỏi tầm mắt tiểu thư, miễn cho nàng bị kích thích.

Tiểu điện hạ thực đáng thương, phụ hoàng thậm chí còn không biết tới sự tồn tại của bé, mẫu phi lại điên điên khùng khùng. Mà tiểu điện hạ thì, cứ ngây ngốc trầm mặc, trong hoàng cung hắc ám này, tiểu điện hạ làm sao sống sót được a.

“Hoán nhi, hoàng nhi của ta đâu, ôm nó lại đây cho bản cung nhìn một cái. Hoán nhi, Hoán nhi, người chết đâu rồi? Mau ôm hoàng nhi tới cho ta.”

“Nguy rồi, tiểu thư lại hoảng loạn.” Nghe được âm thanh nữ nhân truyền tới ngày càng gần, sắc mặt Hoán nhi đại biến.

“Điện hạ, người trốn ở đây đừng cử động, đợi lát nữa Hoán nhi sẽ tới với người.” Vội vàng ôm bóng dáng bé nhỏ ngồi trước gương đồng, đặt nhẹ bé xuống mặt đất bên ngoài cửa sổ, cẩn thận cẩn dận. Sau đó mới vội vàng chạy về phía nữ nhân đang đi vào phòng.

“Tiểu thư.....”

“Hoán nhi, hoàng nhi của bản cung đâu? Mau đưa nó cho ta, ta phải dẫn nó đi gặp hoàng thượng.” Nhược phi hiển nhiên đã ăn mặc trang điểm tỉ mỉ, dung mạo yêu kiều hoa quý, một chút cũng không có vẻ gì bất thường.

“Tiểu thư, điện hạ chạy ra ngoài chơi rồi, không có ở đây.” Hoán nhi thật cẩn thận trả lời Nhược phi, sợ nàng đột ngột lên cơn điên cuồng. Bảy năm, bệnh tình tiểu thư lại ngày càng nặng, rõ ràng đang rất tốt lại có thể đột ngột phát cuồng.

“Nói vậy, bản cung vừa rồi còn nghe người nói chuyện với hoàng nhi, người dám gạt ta. Mau đưa hoàng nhi cho ta, bằng không bản cung ban tử cho người.”

“Tiểu thư, điện hạ thực sự không có ở đây, Hoán nhi vừa nãy chỉ lừa bịp một mình, không có nói chuyện với điện hạ.”

“Thật sự? Bản cung tạm tin người một lần. Bây giờ bản cung muốn tới gặp hoàng thượng, người mau tìm hoàng nhi về cho ta.”

“Tiểu thư.....”

Bóng dáng nho nhỏ đứng bên ngoài cửa sổ, nghe tiếng nói chuyện truyền ra từ bên trong, im lìm không lên tiếng. Thật lâu sau, tựa hồ bé mệt mỏi, nghe cũng phiền, chậm rãi bước đi ra ngoài cung. Nếu Hoán nhi có thể thấy tiểu điện hạ của nàng có thể bước đi như vậy, nhất định sẽ xúc động tới bật khóc.

Hóa ra tiểu điện hạ có thể cử động a. Chính là thật đáng tiếc, Hoán nhi đang vội vàng ứng phó tiểu thư, không thấy đứa bé đã li khai lãnh cung.

Ngồi trên bờ liễn trì thanh u, đứa bé nho nhỏ cúi đầu đánh giá ảnh ngược của mình dưới bóng nước. Trên gương mặt tinh xảo là đôi mắt màu tím, mái tóc dài mềm mại xoa sau lưng, chỉ còn vài lọn nghich ngợm thả trước ngực.

Chỉ là bộ dáng một đứa bé con, tuy gương mặt không giống, màu tóc không giống nhưng lại không thể phủ nhận, linh hồn của bé không tiến vào luân hồi. Vì cái gì không để bé giải thoát? Hàn băng cắn nuốt hết cảm xúc, bé không cảm thấy thế gian này còn gì đó đáng giá để mình nhớ nhung. Bé đã hoàn thành lời hứa

với phụ thân, không cần phải tiếp nhận trách nhiệm tái sinh bộ tộc Đế Luyện nữa, cứ để nam tử kia dẫn dắt tộc nhân đi tới đỉnh vinh quang đi.

Nhìn đóa hoa sen xinh đẹp trong hồ, bé có xúc động muốn bóp nát nó. Khó coi, so với đóa hoa luôn bầu bạn với mình trong Băng Quan, thứ này chỉ là dong chi tục phần.

Nhưng bé chỉ nghĩ vậy thôi, trong hoàng cung xa lạ này, bé không muốn rước thêm phiền phức. Bé chán ghét cảm giác bị người ta đánh chủ ý. Với sức mạnh của bé bây giờ thì bé chẳng e ngại ai, nhưng mà cũng không muốn làm người ta chú ý.

Đứa bé đang chìm trong suy tư, ngây ngốc nhìn liên trì trước mặt, ánh mắt trống rỗng tới đáng sợ, giống như tiểu oa nhi không có linh hồn, làm người ta đau lòng, thương tiếc. Nhưng mà luôn có những kẻ rất đáng ghét, không thấy linh hồn thuần khiết của đứa bé đang hát vang khúc nhạc bi thương.

“Yêu, này không phải đứa con ngu ngốc của Nhược phi bị biếm vào lãnh cung sao!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tay-lam-yeu-ca>